

РЕШЕНИЕ

№ 17697

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4967** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Х. Б., ЛНЧ [ЕГН], роден на 08. 03. 1998 г., гражданин на А. срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 374/30. 04. 2025 г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал.1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01. 06. 2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им, във връзка със Заповед рег. № 5364з – 5453/27. 10. 2023 г. за налагане на ПАМ „Връщане в страна на произход“, жалбоподателят е настанен в СДВНЧ до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация за извеждането му от страната, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения, че при връчване на заповедта не е присъствал преводач от и на езика, който владее жалбоподателя. Заповедта не съответства на изискването на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, в нея няма изложени мотиви защо административният орган счита, че е налице опасност от укриване. Счита също така, че актът е нищожен, тъй като налагането на ПАМ е в правомощията на директора на дирекция „Миграция“, а липсват данни за оправомощаване на началник сектор „Незаконна миграция“. Допълнителен аргумент за незаконосъобразност на заповедта е висящо производство по обжалване на Решение № 13540/31. 12. 2024 г. на председателя на ДАБ, с което му е отказано

предоставяне на статут. В хода на съдебното производство възраженията се поддържат лично от жалбоподателя и от упълномощения от него процесуален представител адв. К..

Ответникът, чрез юрисконсулт Г., прави искане за потвърждаване на заповедта като правилна и законосъобразна. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е започнало въз основа на информация, отразена в Докладна записка УРИ 5392р-313 от 30.04.2025 г. (л. 9) на служител на сектор «Незаконна миграция» при отдел «Миграция» - СДВР. В същата е посочено, че на 30.04.2025г. около 14,40 ч. служители на сектор «Незаконна миграция», отдел «Миграция» - СДВР са провели беседа с жалбоподателя Х. Х. Б. в ДАБ – Военна рампа. Чуждият гражданин е заявил, че е в страната от около две години, като е преминал границата на Република България с Турция не по регламентирания начин, а като е прескочил оградното съоръжение. Пристигнал в С. пътувайки с различни автомобили. Няма средства за издръжка и подслон, няма близки или познати на територията на Република България, при които да отседне, няма документи за самоличност.

При направена справка в информационните масиви на МВР е установено, че има наложена ПАМ – „Връщане в страна на произход“ със Заповед № 5364з – 5453/27. 10. 2023 г. Статут му е на незаконно пребиваващ чужденец, с отказана международна закрила с Решение № 13540/31. 12. 2024 г.

На чужденеца е разяснено, че следва да се завърне в страната си по произход. Той обаче е заявил, че не желае да се завърне в А. и ще предприеме стъпки да продължи пътя си към З. Европа.

Въз основа на тези данни, с Докладна записка УРИ 5392р-313 от 30.04.2025г.е направено предложение на Х. Х. Б. да бъде наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – «Връщане до страна на произход», както и да се приложи разпоредбата на чл. 60 от АПК. За обезпечаване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и поради невъзможност да се определи някоя от визираните в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ мерки, с оглед отчетената опасност от укриване е предложено жалбоподателят да бъде настанен принудително, на основание чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в СДВНЧ за срок не по-дълъг от 6 месеца.

Със Заповед рег. № 5364з – 5453/27. 10. 2023 г. на Х. Х. Б. е наложена ПАМ – „Връщане в страната на произход“, която да се изпълни до страна на произход А..

Позовавайки се на основанията, визирани в чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, административният орган е издал и оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392ПАМ – 374/30. 04. 2025 г., с която е разпоредил принудителното настаняване Х. Х. Б., ЛНЧ [ЕГН], роден на 08. 03. 1998 г., гражданин на А. в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» до изпълнение на връщането в страната на произход, но за срок не по – дълъг от 6 месеца, считано от фактическото му. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 30.04.2025 г., видно от саморъчно положения подпис (л. 12).

В писмо от ДАБ до директора на дирекция „Миграция“ е посочено, че Х. Х. Б. е подал молба за предоставяне на международна закрила, по която молба има постановен отказ с Решение № 13540/13. 12. 2024 г. на председателя на ДАБ, което решение е влязло в сила. Регистрационната му карта на чужденец е върната в ДАБ при МС.

Съдът е изискал информация от ДАБ при МС за текущия статут на Х. Х. Б. към датата на съдебното заседание. В информацията е посочено, че Решение № 13540/13. 12. 2024 г. на председателя на ДАБ е постановено по последваща молба за закрила, която е разгледана по

същество и е отхвърлена, което решение е влязло в сила на 08. 03. 2025 г. Чуждият гражданин е със статус „чужденец“ в АИС „Бежанци“ на ДАБ при МС и спрямо него се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ.

В съдебното производство страните не ангажираха други доказателства.

Страните не спорят по така описаните релевантни за правния спор факти, които позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ при СДВР, с делегирани правомощия съгласно Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР (л. 21).

Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на заповедта, така и досежно приложената разпоредба на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, с оглед позоваването на мотивите, изложени в Докладна записка рег. № УРИ 5392р-313 от 30.04.2025 г.

Не са допуснати и твърдените нарушения на процесуалните правила, които са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно уведомен за започване на административното производство, което е приключило с издаване на оспорената заповед. Положеният подпис след отразения текст, че връчването на заповедта е било на разбираем за него език, в присъствие на преводач, удостоверява изпълнението на изискванията на закона.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване да обезпечат процеса по извеждане на незаконно пребиваващ на територията на страната чужд гражданин с временното му принудително настаняване в Специален дом за чужденци за периода, който е необходим за организиране на връщането или експулсирането до държавата на произход или трета страна. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове, когато не е налице възможност за ефективно прилагане на по - леки обезпечителни мерки от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Целта на ограничението предпоставя кратки срокове на прилагане, които са лимитирани, съгласно разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО с две алтернативни хипотези: 1. последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ или 2. установяване на данни, че не съществува разумна възможност за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на тези изисквания противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е настанен принудително жалбоподателят в СДВНЧ е ограничен на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за това, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ

срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки, при наличието на които следва да бъдат приложени ограничения на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които могат да обезпечат процеса на извеждане от страната. Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО относно наличието на опасност от „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“ не намират опора в приложените доказателства към административната преписка. Не се спори, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят Х. Х. Б. не е притежавал валидно издадени документи за самоличност от държавата си по произход. Не е спорен и резултатът от приключило производство по Закона за убежището и бежанците, образувано по молбата му за международна закрила.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ е дадена в т. 4в на §1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, която възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директива 2008/115/ЕО. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя Х. Х. Б., обуславящи наличие на опасност от укриване

- липса на валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност,
- заявено намерение за установяване в друга държава – членка на ЕС,
- незаконно преминаване държавната граница на РБългария.

С тези обективни данни е обосновано и предложението в докладната записка, на която се е позовал административният орган при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Посочените обективни факти не дават основание за прилагане на алтернативна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ за обезпечаване на процеса по извеждане от страната.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Ограничаването на правата му за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, съответства на изискванията на чл. 6 от АПК, чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. В конкретния казус правомерното ограничаване на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, е предпоставено от приложението на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона. Задържането е било необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца при наличните обективни данни за опасност от укриване.

По изложените съображения, съдът счита, че жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Своевременно заявената претенция от процесуалния представител на ответника при този изход на спора следва да бъде уважена, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателя следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто /лева,

съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. Б., ЛНЧ [ЕГН], роден на 08. 03. 1998 г., гражданин на А. срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 374/30. 04. 2025 г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал.1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01. 06. 2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им, във връзка със Заповед рег. № 5364з – 5453/27. 10. 2023 г. за налагане на ПАМ „Връщане в страна на произход“, жалбоподателят е настанен в СДВНЧ до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация за извеждането му от страната, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

ОСЪЖДА Х. Х. Б., ЛНЧ [ЕГН], роден на 08. 03. 1998г., гражданин на А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: